

Arany a debreceniek segítségét 1847. június 4-én külön levélben is megköszönte. Ez a levél — mint a közlő Hegyaljai Kiss Géza említi⁸ — megírása után csak száz esztendővel került elő Debrecen városának „régiratai közül”.

Ha tehát Arany Debrecen városának külön levélben is megköszönte a segítséget, *bizvási lehet, hogy hasonló köszönő levelet intézett* Nagyvárad „Nemes Tanácsához” is. Ez esetben valószínű, hogy a debrecenihez hasonlóan, ez is még ott lappang a város „régiratai” között.

Felhívjuk tehát erre az egykor minden valószínűség szerint 1847. június 4. körül megírt levélre a romániai Arany-kutatók figyelmét, s kívánjuk, hogy hamarosan közkinccsé tehessek ezt az eddig ismeretlen Arany-levelet. —

Iffj. Bonnyai Sándor

ARANY KÖSZÖNŐ KÖZLEMÉNYE

Ismeretes, hogy a tűzvész pusztította Nagyszalonta támogatására a hivatalos kormányzat — mint királyi biztost — Vay Miklós bárót küldte Szalontára. Vay Miklós magával hozta azt az összeget, melyet Apponyi Györgyné Sztáray Júlia gyűjtött és egészített ki 1000 ezüst forintra.

Arany Vay Miklós és Apponyi Györgyné segítségét nyilvánosan köszönte meg a *Pesti Hírlap* 1847. június 8-i számában.

Ez tehát Aranyak — Debrecen Tanácsához intézett levele mellett — a *második*, az irodalmi köztudatban *eddig ismeretlen* köszönő irata a tűzvészt követő adakozásokkal kapcsolatban. Külön érdekessége, hogy írásakor — a levél keltezése szerint — Petőfi is Szalontán tartózkodott.*

„Szalonta, jún. 3-án 1847.

Alig hangzának el jajszavaink, mellyekkel tűzvész-okozta iszonyú romlásunkat a' hazánknak tudtára adtuk, már is mindenfelől nyilatkozott irántunk a' részvét, jóltevő harmatként újítva meg csüggedt kebleinket. De mindennél örvendetesebben hatott lelkünkre koronaóbr báró Vay Miklós ő nmlgának, mint az inséggel küzdő felsőmagyarországi vidékek' felsegélésére legfelsőbb helyről kegyelmesen kinevezett királyi biztosnak azon kegyessége, miszerint megértve szerencsétlenségünket, Debreczenből hozzánk máj. 12-ére személyesen leutazni 's rombadőlt városunkat — ennek nagy részét maga is gyalog bejárván — megtekinteni méltóztatott. Ez alkalommal ő nmlga, a' beérkezendő segélyadományok czélszerű kezelése végett kinevezett megyei küldöttségnek városunkban épen az nap tartott ülésében 's tanácskozásában is szíves részt vevén, a' küldöttség elnökének, táblabíró Klobusiczky János úrnak 1000 váltó forintot adott át a' szalontaiak felsegélésére fordítandót; melly segedelem, mint később kijelenté ő nmlga, egy lelkes magyar főrangú hölgy, főkancellár gróf Apponyi György ő excja' erénydús nejeének áldott kezeiből jött, a ki ezen nagylelkűen adott — részint gyűjtött — segélyösszeget újabban ezer ezüst forintra kegyeskedett kipótolni. Fogadja el a' nemes keblű grófnő e helyen is szívünk' mélyéről fakadt halálandulatunk' nyilatkozását, királyi biztos ő nagyméltósága pedig több rendű közben járásaiért 's a' buzgalomért, mellyek nyomorunk' enyhítésében még most is oly szívesen fáradoz, legforróbb köszönetünket; kegyességének emléke soha sem lesz kitorólva szíveinkből, sőt, ha e' szívek elhamvadtak is, azon utczá, melly a' mostani rendezés' alkalmával létet és Vay-utczá nevet nyer városunkban, unokáinknak is hirdetendi azt. —

Tanácsi megbízásból —

Arany János

[Szalonta] város másodjegyzője.”

⁸ Magyar Nemzet. 1848. okt. 3-i számában: „Egy újabb Arany-levél” c. közlemény — Újból közölve Ajkk. XIII. köt. 35–36.

* Aranyt mindig mélyen érintették a szegénységet ért csapások. Jókaira ismeretségük első idejében megnehezített, mert éret faragott az árvíz áldozatairól. S még Petőfinék is szemrehányást tett, mert az, szerinte, nem reagált a szalontai tűzvész hírére. Lapjaiban is sokszor buzdított segítségére, l. pl. A. J. Művei XII. köt. (Prózai Művei 3.) (Sajtó alá rendezte: NÉMETH G. BELA) 119., 120., 129.